

4. nedeľa adventná (20. december 2020)

1. Mojžišova 18, 1-2. 9-15: „1 Hospodin sa zjavil Abrahámovi pri dubine Mamrého, keď za horúceho dňa sedel pri vchode do stanu. 2 Tu pozdvihol oči, obzrel sa a videl troch mužov stáť pred sebou. Len čo ich zazrel, bežal im v ústrety od stanového vchodu, poklonil sa k zemi 9 Opýtali sa ho: Kde je tvoja žena Sára? On odpovedal: Tamhľa v stane. 10 Nato hosť riekol: Určite sa vrátim k tebe o rok na jar a vtedy bude mať tvoja žena Sára syna. A Sára počúvala pri vchode do stanu, ktorý bol za ním. 11 Abrahám a Sára boli starí, v rokoch, a Sára bola už po prechode. 12 I zasmiala sa Sára v sebe a pomyslela si: Keď som už uvädla, môžem mať ešte rozkoš? Aj môj pán je starý. 13 Vtedy riekol Hospodin Abrahámovi: Prečo sa Sára smeje a myslí si: Či naozaj budem rodiť, keď som ostarela? 14 Či je Hospodinovi niečo nemožné? V určený čas, o rok na jar, sa vrátim k tebe a vtedy Sára bude mať syna. 15 Ale Sára zaprela slovami: Nesmiala som sa. Bála sa totiž. On však riekol: Nie! Veru si sa smiala!“

Milí bratia a milé sestry,

aj Stará zmluva má svoj Advent. Tiež v nej nachádzame príbeh o očakávaní na Boží zásah a aj na narodenie dieťaťa. Je to príbeh Abraháma a jeho manželky Sary.

Obaja manželia uverili Bohu a Jeho zaslúbeniam. Obaja sa vydali na cestu hľadania Božej vôle. Obaja museli veľmi dlho čakať, kým Boh svoje sľuby pri nich naplnil. Obaja sa najmä tešili na narodenie zaslúbeného dieťaťa – Izáka. Celý ich príbeh je zameraný na tento moment, tak, ako je príbeh Starej zmluvy zase nasmerovaný na príchod Mesiáša. Až On jej dáva zmysel a cieľ.

Celé to putovanie, ktoré podstúpili Abrahám so Sárrou, keď vyšli z Cháranu, by bez narodenia potomka nemalo zmysel – darmo získali ohromné územia, darmo mali veľké stáda a množstvo služobníctva, ak tu nebol dedič, ktorý by to všetko po nich prebral. Až Izák tomu všetkému dáva zmysel.

Obom príbehom o očakávaní dávajú zmysel tie deti, ktoré sú ich cieľom – Ježiš a Izák. Bez nich to akosi zmysel nemá.

A aj v priamom kontexte ich príchodov na svet smieme vidieť mnoho podobného: **Obe deti sa rodia v čase rezignácie a ťažkej skúšky.** Ježiš v čase, keď Izrael už pomaly prestával dôverovať zaslúbeniam prorokov. V čase, keď od toho posledného prešlo pol tisícročia a nič nenasvedčovalo, že sa niečo zmení.

Aj Abrahám a Sára už pomaly strácali vieru. Už prešlo takmer dvadsaťpäť rokov, odkedy odišli z Cháranu a dieťa stále neprichádzalo. Vo svojej netrpezlivosti si aj vymysleli svoje ľudské riešenie s Hagar a Izmaelom, ktoré však nedopadlo práve najšťastnejšie.

Dokonca i priamo medzi oboma biblickými textami, ktoré sme si dnes čítali, je veľká podobnosť. Medzi zvestovaním narodenia Pána Ježiša a oznámením o narodení Izáka.

Do Nazareta a aj k dubine Mamrého prichádzajú anjeli – Boží poslovia. Oni zvestujú obom ženám – Márii a Säre, že sa im o deväť mesiacov narodí dieťa.

Aj Ježiš a aj Izák sa majú narodiť za veľmi nepravdepodobných a zázračných okolností - Ježiš sa narodí panne, ktorá nepoznala muža. Izák zase naopak starene, ktorá je už neplodná a je vysoko nepravdepodobné, aby mohla ešte porodiť dieťa.

Napriek všetkým *nie* sa tak deje a my aj v tom vidíme Božiu veľkosť a milosť – **veľké veci sa dejú tam, kde by sme ich z nášho ľudského pohľadu neočakávali.**

Sestry a bratia, a predsa sú oba príbehy v niečom veľmi rozdielne. **Obe ženy reagujú na Božie oslovenie úplne rozdielne.**

Mária po počiatočnom strachu Božie poverenie prijíma a pokorne vyslovuje vetu - *Som služobnica Pánova, staň sa mi podľa tvojho slova!* Božie zaslúbenie prijíma s pokorou a dôverou.

A Sára? Tá sa z toho všetkého smeje. Pochybuje. Myslí si, že si Hospodin z nej robí žarty. *I zasmiala sa Sára v sebe a pomyslela si: Keď som už uvädla, môžem mať ešte rozkoš? Aj môj pán je starý.*

Dokonca, keď sa jej Boží poslovia pýtajú, prečo sa smeje, drzo to zapiera a klame. To, čo o nej hovoria anjeli je tak veľmi neuveriteľné.

Sára si však, na rozdiel od Márie, prešla v živote mnohými skúškami, zraneniami a sklamaniami. Možno už bolo z toho dlhého čakania tak unavená, až nedokázala uveriť Božej zázračnej správe. Rovnako aj rozum jej hovoril niečo úplne opačné – je už po prechode a preto nie je možné, aby mohla mať ešte dieťa. To sa predsa nedeje. Možno sa už s tým dávno zmierila a to, že by to mohlo byť inak, to ju veľmi zaskočilo.

Preto sa smeje. Nedokáže uveriť. Pochybuje a klame Božím poslom. Všetky tie sklamanie a rany jej nedovoľujú hneď a jednoducho uveriť.

Bratia a sestry, **napriek tomu sa nakoniec deje tak, ako to povedali anjeli:** V Betleheme sa rodí Boží Syn a na začiatku 21. kapitoly 1. knihy Mojžišovej čítame: *Hospodin navštívil Sáru, ako sľúbil, a splnil, čo bol Säre zaslúbil. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho starobe syna v určenom čase, o ktorom mu Boh hovoril. Abrahám dal svojmu synovi, ktorý sa mu narodil, a ktorého mu porodila Sára, meno Izák.*

Boh svoje sľuby plní a my by sme si teraz mohli hovoriť o pokornej a tichej Márii, ktorá nepochybovala a z ktorej by sme si mali vziať príklad. A zase Sáru by som vám mal dať za zlý príklad toho, ako by sme na Božie zasľúbenia reagovať nemali. Ako tú, ktorá sa drzo smiala, neverila a dokonca k tomu aj klamala.

Ono tu však ani tak veľmi nejde o to, kto na Božie volanie ako zareagoval, ale o to, že Boh svoje sľuby naplnil. Naplnil ich nielen pri poslušnej a tichej Márii, ale aj pri drzej a neveriacej Säre. Do jasieľ sa narodil Ježiš a v Abrahámovom stane Izák. Hospodin naplňa svoje zasľúbenia bez ohľadu na naše ľudské reakcie a správanie. On nie je od nich závislý a vždy si nájde cestu pre svoje konanie.

To je to hlavné, čo nám chce byť dnes zvestované. Boh konal napriek Sárinmu smiechu. Boh konal napriek hriechu nás ľudí a poslal na na zem svojho Syna. Jeho konanie nie závislé od nás, od našej svätosti, skutkov, či zbožnosti, ono je závislé jedine na Božej milosti a láske. A tá koná stále, napriek našim rôznym reakciám.

Koniec koncov ani Mária nebola neskôr vždy iba tichá a pokorná – najprv službu svojho Syna nepochopila a chcela Mu v nej zabrániť. Chcela, aby sa vrátil domov a prestal kázať, slúžiť a uzdravovať. Napriek tomu nedokázala zabrániť, aby Boh skrze Neho konal svoje dielo.

Sestry a bratia, **Boh chce aj dnes a cez tieto sviatky konať bez ohľadu na naše ľudské reakcie.** Bez ohľadu na to, či tieto sviatky prežijeme tradične, tak, ako sme na to zvyknutí, alebo nie. Bez ohľadu, či sa na ne dokonale pripravíme, alebo nie. Bez ohľadu na našu výzdobu, alebo nevýzdobu. Na našu radosť, alebo rezignáciu. Na koronu, alebo nekoronu. **Boh koná aj cez všetky naše ľudské nie a pochybnosti.** To je hlavná správa Adventu a Vianoc. Boh koná zo svojej milosti a lásky - *Lebo zjavila sa milosť Božia, spásonosná všetkým ľuďom...* Aj pre nás, ktorí sme tak často podobní tej zranenej a pochybujúcej Säre. A to je dobrá správa, či nie?

Amen.